

03. PAPAMAN

Mijn vader heet Emilius, maar verder is hij redelijk normaal. Hij leidt een spannend leven – dat moet wel, want hij is met mijn moeder getrouwd. Op dit ogenblik woont hij thuis. Waar mijn moeder is, weet ik niet precies, maar elk moment kan er een ansichtkaart aankomen.

Zo is ze wel: waar ze ook is, welk belangrijk nieuwsfeit ze ook verslaat, een ansicht krijgen we altijd.

Papaman is mijn koosnaam voor papa, omdat gewoon papa niet bij hem past.

Hij heeft bijna elke week een andere baan.

Ik heb een verzameling van al zijn beroepen aangelegd, die wel nooit af zal geraken. Het is best spannend, want ik weet nooit van te voren wanneer hij verandert en wat hij dan wordt.

Beroepen kun je natuurlijk niet verzamelen, maar ik heb iedere keer een voorwerp gezocht dat erbij past. Toen hij heel even timmerman was, heeft hij in een grote wijnkist allemaal vakjes gemaakt. Erg handig. Daarin zit nu mijn beroepenverzameling. Ze is bijna vol, nog drie open vakjes. Wat ik daarna ga doen, weet ik nog niet. Ik verwacht niet dat hij dan niet meer van beroep zal veranderen.

Op dit moment is hij redder. Vorige week was hij postbode, maar dat was tot de echte terugkwam uit vakantie. Dat vond ik wel leuk, want ik heb hem een brief gestuurd en toen moest hij die zelf brengen. Als ik later een vriendje heb, dan verzin ik wel een andere manier om brieven te schrijven. Niet met de gewone post, maar met een ballon of een duif of zo. Of ik breng de brieven gewoon zelf. Dat is nog beter. Dan ben ik er tenminste zeker van dat ze terechtkomen. Niet dat ik een vriendje wil, ben je gek. Ik ben nog maar elf.

De beroepenverzameling is ook erg handig voor een spreekbeurt op school. Ook al duurt de vakantie nog drie weken, toch denk ik daar al aan. Elk jaar weer krijgen we dezelfde opdracht. Vertel eens wat over het beroep van je ouders, vreselijk.

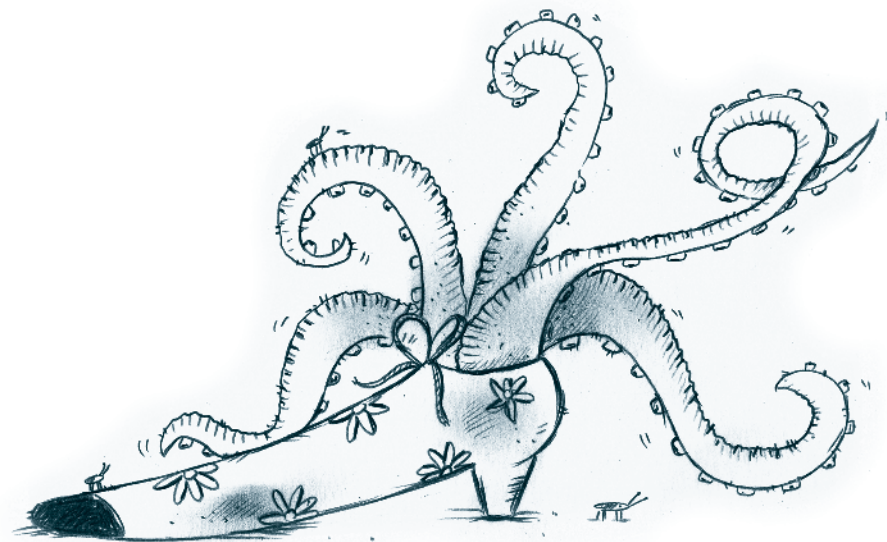

Over het beroep van mijn moeder kan ik niets zeggen: ik weet er namelijk bijna niets van, behalve dat ze erg vaak weg moet. Maar vertellen over mijn vader, de duizendpoot, heb ik al duizend keer gedaan. Nu kan ik gewoon een beroep uit mijn verzameling kiezen. Stel nu dat hij toevallig loodgieter is en ik heb geen zin om het tien minuten over gootstenen en toiletten te hebben, dan kies ik gewoon iets anders. Ik lieg toch niet?

Gisteren waren Charlotte en ik op het strand. We bouwden verder aan ons piratenkamp. De zee kwam erg dicht, alsof ze wilde kijken wat we aan het doen waren. Op de golflijn zat een vies geel schuim. Charlotte liep er met haar voet in en toen mocht ze van mij niet meer in het kamp voor ze haar voet had afgespoeld. Het moet wel een beetje schoon blijven, ook al zijn we buiten.

We hebben het kamp van planken en drijfhout gemaakt. Hier spoelt echt van alles aan, er lag zelfs een keer een vrouwenschoen. We zochten een tijdje, maar vonden geen tweede. Ergens in een boot zit nu een vrouw met maar één schoen.

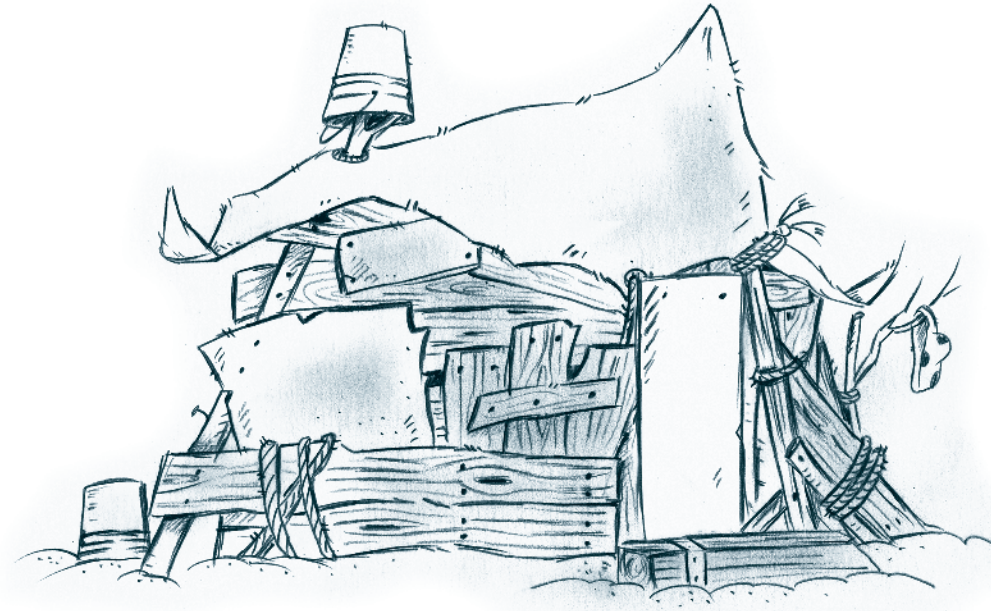
We verzonnen er ook een verhaal bij. De vrouw was haar been kwijtgeraakt door een vreselijke ziekte. Toen ging ze

bootjevaren, net voor onze kust en toen ze haar been even strekte, viel haar schoen in het water. We wilden haar niet laten kapseizen, ze had al genoeg meegemaakt met haar been en zo. We bewaarden de schoen een tijdje, maar toen kropen er opeens beesten uit en daar moesten Charlotte en ik vreselijk van gillen. Ik heb de schoen met een stok over een duin gegooid. De vrouw moet maar een nieuwe schoen kopen. Dragen kan ze hem toch niet meer.

Het kamp is zo goed als af. Het dak was het moeilijkste, dat bleef maar instorten. Maar Charlotte was vorig jaar bij de jeugdbeweging en daar leer je sjorren. We hebben geen ramen, maar door de spleten tussen de planken kun je het hele strand overzien. Het is onze verborgen uitkijkpost. Ik moet nog op zoek naar een goede verrekijker, aan dat speelgoedgeval heb ik echt niks.

In ons kamp ligt een oud tapijt dat ik van Meetje heb gekregen, daarom mocht Charlotte er niet in met haar schuimvoeten. Ik denk niet dat Meetje weet dat we het buiten gebruiken, het ziet er nog erg nieuw uit. Maar het enige dat ermee kan gebeuren, is dat het een beetje nat wordt. In de wind droogt het vast snel op. Aan de wanden binnenin komen tekeningen. Die mag Charlotte maken, want ik kan helemaal niet tekenen. De deur is verborgen door een ingenieus luik, dat ook dienst doet als loopbrug. Er zit niet echt een rivier onder, maar als je je ogen dichtdoet kun je je dat wel voorstellen. Nu het kamp klaar is, moeten we alleen nog kampregels bedenken en een wachtwoord natuurlijk, want niet iedereen mag zomaar binnen.

Ik heb lang aan het plastic zeil gewerkt. Het moest aan alle latjes vast worden gesnoerd. Het keukentouw dat ik uit de keukenla had gejat, kwam toen uitstekend van pas, hoewel het een beetje te dun was. Charlotte moest plots naar huis, want haar moeder wil dat ze om vijf uur thuis is. Zo komt het dat ik het meeste werk zelf heb gedaan. Maar ik heb het ervoor over. Charlotte zou het ook voor mij doen, als ik een moeder had die wilde dat ik op tijd thuis was.

Ik probeer me voor te stellen hoe dat is, maar het lukt me niet. Ik ben blij dat ik niet zo'n bezorgde moeder heb. Papaman weet meestal niet waar ik ben of wat ik doe. Ooit las ik in een krant over ouders die een computerchip lieten inplanten in hun kind. Ik zou dat eerder bij mijn moeder moeten doen. Niemand die weet waar ze uithangt. En waar planten ze die chip dan in? 'In je hoofd,' zegt Charlotte. Als doktersdochter kan ze het weten, maar waarom niet in je teen? Of in je arm? Ik vind het maar eng. Dan kun je nooit meer met het vliegtuig mee, want dan moet je door zo'n metaaldetector en dan beginnen er allemaal lampjes te flikkeren. Ik mag er niet aan denken dat ik maar blijf flikkeren en op de duur in mijn blootje door die poort moet. De gong voor het eten gaat. We zijn niet alleen raar, maar ook ouderwets, ik weet het. Ik moet opschieten, want anders eet Meetje alles op.

*Tot gauw, als ik nieuws heb,
Phil x*

